

γιάννης αντάμης

άσκοπες μετακινήσεις

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης
Άσκοπες Μετακινήσεις,
αποσπάσματα

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2016
www.dreamtigers.gr

Πόσο όμορφο είναι το λίγο όταν πιάνεσαι απ' αυτό!

**Ακριβή Παπαλεξανδράτου-Λυμπεροπούλου,
"Γυμνοί με τα Χέρια στις Τσέπες", Σύγχρονη Εποχή
1986**

σε συνεχεια οσων προηγηθηκαν

φαντασια

- διπλωμα, αδεια κ ασφαλεια, παρακαλω.
- οριστε.
- χιμμ.. η ασφαλεια εχει ληξει.
- οχι, αποκλειεται.
- κ ομως.. να, δειτε.
- τι να δω; 8 φεβρουαριου ληγει.
- χιμμ.. ναι, μαλλον δικιο εχετε.
- μαλλον;
- ναι, τελος παντων.. η αδεια ειναι στο ονομα σας;
- ε, ναι. δεν φαινεται;
- απο πού να φανει;
- απο το διπλωμα που κρατατε στα χερια σας, μηπως;
- ναι, ενταξει.. μαλλον..
- παλι μαλλον;
- για τιποτα δεν μπορουμε να ειμαστε σιγουροι.
- καλα, ναι.. εννοειται.
- στη φωτογραφια του διπλωματος, παντως, φαινεστε πολυ νεοτερος.
- ε, τοτε που το εβγαλα.. φανταζεστε να φαινομουν μεγαλυτερος;
- οχι.
- τι οχι;
- δεν φανταζομαι.
- α, να το κανετε καμια φορα. δεν ξερετε ποσο πολυ βοηθαι

η μισινεζα

στον αναυρο, στην ακρια της πολης, λειτουργουσε καποτε παλια ενα καφενειο μεσα σε μια παραγκα. σε τοσο κακο χαλι ηταν, θυμαμαι, εκεινη η χτισμενη σχεδον πανω στην αμμο κατασκευη, που θα αρκουσε, ελεγε, ενα γερο κυμα του παγασητικου για να τη γκρεμισει μαζι με ολους τους κατα κανονα εξισου ετοιμορροπους θαμωνες της.

μεσα στην παραγκα ο αυστηρος κ αδεκαστος καφετζης ειχε αναρτησει, σε σημειο που να τις βλεπουν ολοι, δυο μεγαλες χαρτονενιες επιγραφες, με τις οποιες ενημερωνε τους πελατες του για τους ενδεδειγμενους κανονες συμπεριφορας εντος του καταστηματος.

η μια επιγραφη, σαφης κ πολυ συγκεκριμενη, ελεγε: "απαγορευονται οι τσαμπουκαδες!"

η δευτερη, αρκετα πιο ακατανοητη κ εμπιερχουσα μυστηριες αγνωστες λεξεις -ειδικα αν ησουν ακομα οκτω χρονων- προειδοποιουσε: "μην διανοηθειτε να χρησιμοποιησετε μισινεζα!"

αν κ καλα-καλα, στην ηλικια εκεινη, δεν ημουν σιγουρος το ρημα διανοουμαι τι σημαινει κ πώς

κλίνεται, πιο πολύ ήταν η λέξη μισινεζα που εξήψε την περιεργεία μου. ρώτησα έτσι κ έμαθα πως μισινεζα είναι ο λεπτός, διαφανής έως κ αορατός, σπαγκός που χρησιμοποιούν -που διανοούνται να χρησιμοποιούν, για την ακρίβεια- οι ψαράδες, δένοντας στην ακρή του τα αγκίστρια κ τα δολώματα τους.

αρα, τι; τι ακριβώς ήταν αυτό που απαγορευόταν εντός του καφενείου; το ψάρεμα γενικώς ή μήπως κάποια συγκεκριμένη μέθοδος αλιείας; μήπως πίσω από την καφενειακή εκείνη, μα παντως δρακοντεία, νομοθεσία κρυβόταν κάποιο είδος μεταφοράς του κόσμου των μεγάλων που αδυνατούσα ακόμα να συλλαβώ;

αργότερα, μεγαλώντας, κ αφού ήρθα σε επαφή με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια, που οι δυνάμεις του σκοτούς είχαν επινοήσει για να μολύνουν τη νεανική μας αθωότητα, κ αρχισα μοιραία να συχναζώ στα καταστήματα που τα φιλοξενούσαν, εκπληκτός πληροφορηθήκα ότι η δεύτερη επιγραφή είχε να κάνει με τα δυο αρχαία φλιπερακία που κρυβόνταν μέσα στα βαθιά της παραγκας. όχι, καμία μεταφορά, κανένα σχήμα λόγου. η διανοούμενη μισινεζα χρησιμοποιούνταν πολύ κυριολεκτικά από κάποιους επιτηδείς που εριχναν, τραβούσαν κ ξαναριχναν, οσες φορές γουστάραν, το ίδιο κέρμα μες στη σχισμή του τετρίσ κ του αρκανοϊντ. κ αν κάποιος τότε

δεν τους επηγε κ αν δεν τους σταματουσε, πολυ φοβαμαι πως θα επαιζαν ακομα μεχρι τωρα.

τωρα πια αυτα τα ηλεκτρονικα παιχνιδια εχουν εξαφανιστει, τα τελευταια ουφαδικα κλεισανε εδω κ δυο δεκαετιες κ η προσταγη ινσερτ κοϊν εχει παψει να λειτουργει υπνωτιστικα στους σημερινους πιτσιρικαδες. παρολα αυτα, παντα καποιοι θα συνεχιζουν να κανουν τσαμπουκαδες κ ας απαγορευονται κ καποιοι αλλοι θα εκμεταλλευνται παντα των τσαμπουκαδων τον χαμο για να διανοουνται

οσο βρισκομαι μεσα της

παω στην τραπεζα για να πληρωσω κατι. το μηχανημα που δινει νομερα προτεραιοτητας ειναι σκεπασμενο με ενα χαρτι που γραφει "ληξη συναλλαγων". κοιταζω την ωρα. 13:16. τι φαση; στις δυο δεν κλεινουνε οι τραπεζες; μηπως αλλαξε κατι; μηπως το συστημα δουλευει ακομα με τη θερινη κ ολους μας κοροϊδευει; παω κ ρωταω μια υπαλληλο. "κοιταξτε ποσος κοσμος περιμενει", μου λεει υπαλληλιστικα. "ναι, αλλα εγω εχω ερθει στην ωρα μου", πελατιοδως διαμαρτυρομαι. "τι ειδους συναλλαγη θελετε να κανετε;" με ρωταει σχεδον με ενδιαφερον. "να πληρωσω κατι", βαριεστημενα απαντω. "το εγραψα ηδη, ξερετε, στην αρχη αυτης της ιστοριας." η υπαλληλος σηκωνει το κεφαλι της κ κοιταζει την πρωτη προταση, τις πρωτες-πρωτες λεξεις. "εχετε δικιο", μου λεει απολογητικα, "αλλα κ εσεις.. αφου ηταν τοσο επειγουσα η υποχρεωση σας, γιατι δεν ερχοσασταν λιγο νωριτερα;"

σειρα μου να ξαναδιαβασω απο την αρχη αυτην την ιστορια. πουθενα δεν εχω αναφερει οτι επειγομαι - οχι πως δεν ισχυει. ποιος ξερει.. μαλλον πανω στη βιασυνη μου θα το παρελειψα, αλλα να που ερχεται η υπαλληλος για να το συμπληρωσει. σειρα μου

τωρα να παραδεχτω πως εχει δικιο εκεινη. ενταξει, ετσι κ αλλιως, μια ιστορια ειναι. ο,τι γουσταρω κανω, οσο βρισκομαι κ κινουμαι μεσα της. "να ειστε καλα", της λεω.

φευγω κ επιστρεφω πιο νωρις, δυο ολοκληρες ωριτσες. 11:16. παω στο μηχανημα που δινει νουμερα προτεραιοτητας. εκπληκτος βλεπω ξανα ενα χαρτι να το σκεπαζει. πανω στο χαρτι, με μεγαλα ολοστρογγυλα γραμματα γραφει: "προσοχη! η πολλη αυτοαναφορικότητα καθυστερει τις τραπεζικες συναλλαγες κ βλαπτει τη μυθοπλασια"

το κλαδεμα

σημερα το πρωι με ξυπνησε ενα αλυσοπριονο. ο γειτονας μου, που γενικα ειναι πολυ πρωινος τυπος, εβλεπε μαλλον στον υπνο του το δεντρο που εχει στην αυλη κ μολις σηκωθηκε αποφασισε να βγει να το κλαδεψει. οταν εκεινος ξεκινησε αξημερωτα τις κηπουρικες του εργασιες, εγω ακομα βρισκομουν βαθια μες στο δικο μου ονειρο, στο οποιο αναποφευκτα σχεδον τρυπωσε το αλυσοπριονο του κ αρχισε να με κυνηγαει για να με σφαξει. το ονειρο μου, που μεχρι εκεινη τη στιγμη ηταν χαζοχαρουμενο κ ανεμελο, ξαφνου μετατραπηκε σε σκληρο εφιαλτη με εντονες, παρολα αυτα, δοσεις γελοιοτητας.

τελικα, προλαβα κ ξυπνησα εγκαιρως, γλιτωνοντας με λιγες μονο γρατσουνιες κ μολις ενα ποδι λιγοτερο απο οσα θυμαμαι πως ειχα οταν ξαπλωσα χθες βραδυ στο κρεβατι. παρα πολυ εκνευρισμενος πηγα ως το παραθυρο κουτσαινοντας, το ανοιξα, τον ειδα να πινει τον καφε του καμαρωνοντας το κουτσουρεμενο δεντρο κ του φωναξα: "τι θα γινει, ρε γειτονα; την ορεξη σου εχουμε πρωι-πρωι, να πουμε;" εκεινος καθολου δεν φανηκε να πτοειται.

ισα-ισα, θα ελεγα οτι χαρηκε που με ειδε να ξυπναω
κ εγω τοσο νωρις κ μου ειπε καλημερα.

εκλεισα το παραθυρο κ πηγα να φτιαξω κ εγω εναν
καφε. υστερα αρχισα να ψαχνω στους ηχους του
τηλεφωνου μου να βρω κατι που να θυμιζει
αλυσοπριονο για να αντικαταστησω αυτον που εχω
για ξυπνητηρι, να με ξυπναει κ εμενα αξημερωτα, να
βγαινω απο το ονειρο νωρις, να τρεχω με ορεξη σαν
κ αυτην του γειτονα για να προλαβω τη ζωη, πριν
την κλαδεψει ο χρονος

πλατεια αμερικης

τελη της δεκαετιας του '90. βρισκομαι στην αθηνα κ φιλοξενουμαι σε ενα σπιτι στην πλατεια αμερικης. ακομα δεν εχω αποκτησει κινητο κ ετσι κυκλοφορω παντα με μια τηλεκαρτα. πανω στην πλατεια αμερικης υπηρχαν τοτε τεσσερα καρτοτηλεφωνα. στα παγκακια διπλα απο αυτα καθε απογευμα μαζευονταν ολοι οι ξενοι που ζουσαν γυρω απο την πλατεια κ ελεγαν τα νεα τους. καθε φορα που περνουσα απο διπλα τους, ακουγα αυτην την πολυγλωσση βαβουρα κ χαιρομουν που εμενα κ εγω σε μια τοσο κοσμοπολιτικη γειτονια. γιατι αν δεν ειναι αυτο κοσμοπολιτισμος, τοτε τι ειναι; τα παρτυ στα ιλουστρασιον νησια; το ντρεσ κοουντ στα καζινα; οσο βραδουαζε κ ερχοντουσαν ολο κ περισσοτεροι να προστεθουν στη γενικη συνελευση των ηνωμενων εθνων της κατω κυψηλης, τοσο μεγαλωναν κ οι ουρες πισω απο τα καρτοτηλεφωνα.

ενα βραδυ, που βρισκομαι κ εγω εκει, αναμεσα τους, κ περιμενω με την τηλεκαρτα στο χερι να ερθει η σειρα μου, ξεσπαιει μπροστα μου απο το πουθενα ενας καυγας. ενας τυπος, με ολες τις φλεβες στο λαιμο του τεντωμενες, φωναζει στα ελληνικα σε εναν αφρικανο, αλλα ουσιαστικα απευθυνεται σε

ολοκληρο τον κοσμο. λεει οτι δεν ειναι δυνατον αυτος που ειναι ελληνας πολιτης, που πληρωνει φορους κ εχει υπηρετησει στον στρατο, να περιμενει μια ωρα για να παρει ενα γαμωτηλεφωνο. οι ξενοι δεν του απαντουν. ο αφρικανος, μαλιστα, του δινει το ακουστικο κ του παραχωρει με σκυμμενο το κεφαλι τη σειρα του. οι ξενοι δεν βγαζουνε μιλια. θα ελεγες οτι κρατανε την ανασα τους. οι δικoi μας, ομως, αντιδρουν. οσοι ηδη βρισκονται εκει κοντα, αλλα κ αλλοι που ακουν τη φασαρια κ πλησιαζουν, εστω απο περιεργεια, αρχιζουν να επιτιθενται στον στρατευμενο κ φορολογουμενο συμπατριωτη τους. "τι πραγματα ειναι αυτα; θα επρεπε να ντρεπεσαι", του λενε. αυτος ειναι πλεον εξαλλος. ουρλιαζει, βριζει, απειλει. το ακουστικο κοντευει να σπασει μες στη σφιγμενη του γροθια.

κ τοτε, μεσα απο το πληθος βγαινει μια κυριουλα φορτωμενη με ενα σωρο σακουλες απο το σουπερμαρκετ. "τι κανεις εδω;" του λεει, "δεν εχουμε στο σπιτι μας τηλεφωνο; ρεζιλι μας εκανες παλι.. θα τον πεθανεις τον πατερα σου." αμεσως εξαφανιζονται οι φλεβες απο τον λαιμο του οργισμενου νεου. το προσωπο του απο κατακοκκινο γινεται ασπρο σαν το χαρτι των βιβλιων που δεν τολμησε ποτε του να διαβασει. αφηνει το ακουστικο κ βουρκωμενος σχεδον παιρνει τον δρομο για το σπιτι. η κυριουλα τον ακολουθει σκορπωντας ξοπισω της συγγνωμες, οπως σκορπουσε στο

παραμυθι ψιχουλα ο κοντορεβυθουλης. να βρει τον δρομο της ξανα, να βγει κ αυριο περηφανη εξω, στην κοινωνια.

στην ιδια κοινωνια ακριβως οπου μολις 20 χρονια μετα ισως οι πιο πολλοι εβρισκαν την κυριουλα γραφικη κ υποστηριζαν τον εξαλλο γιο της με λογια κ με πραξεις. δεν μπορω να πω με σιγουρια τι εγινε μεσα σε αυτα τα χρονια κ εχουν αλλαξει τοσο του κοσμου οι συμπεριφορες. δεν ξερω, μπορει κ να φταιει που τωρα πια ολοι εχουμε κινητα κ δεν χρειαζεται να περιμενουμε παρεα με τους ξενους σε κοινες ουρες πισω απο τα καρτοτηλεφωνα

αλαρμ

οδηγαω. περασμενα μεσανυχτα κ βρεχει. καποιος απο πισω μού παιζει τα φωτα. σκεφτομαι πως θελει να με προσπερασει. κανω στην ακρη. δεν με προσπερνα. κανει στην ακρη κ αυτος, κολλαει απο πισω μου κ συνεχιζει να μου παιζει τα φωτα. μηπως ειναι καποιος γνωστος, αναρωτιεμαι. κοιταω απο τον καθρεφτη. δεν μπορω να δω το προσωπο του καθαρα κ το αυτοκινητο του δεν μου θυμιζει κατι. παταω γκαζι κ απομακρυνομαι.

ξοπισω μου αυτος, απτοητος, συνεχιζει να με ακολουθει κ να μου κανει σημα με το φως των προβολεων. αρχιζω να εκνευριζομαι. "τι θες, ρε φιλε;" φωναζω δυνατα, λες κ υπαρχει περιπτωση ετσι να με ακουσει. ενταξει, σκεφτομαι οσο πιο ψυχραιμα μπορω, ισως ο ανθρωπος χρειαζεται βοηθεια. βεβαια μπορει να ειναι κ ψυχοπαθης δολοφονος, ξερωγω - αλλα γιατι παντα ο νου μας να πηγαινει στο κακο; γιατι να ειμαστε καχυποπτοι παντα με τους αγνωστους;

λιγο μετα βρισκω μια εσοχη, αναβω τα αλαρμ κ σταματαω. πισω μου σταματαει κ αυτος. ελαχιστα εκατοστα χωριζουν τωρα τα αυτοκινητα μας. κανεις δεν βγαινει εξω. κοιταζω τον καθρεφτη μου ξανα. ο

τυπος εχει σκυμμενο το κεφαλι κ παλι δεν με αφηνει να δω το προσωπο του. το σεναριο του ψυχοπαθους δολοφονου κερδιζει τωρα εδαφος. να βγω πρωτος εξω δεν παιζει - θα με φαιι λαχανο. ασε που βρεχει κιολας. απο την αλλη τι σημασια εχει αν βραχω, αν ειναι να με φαιι;

κατεβαζω το παραθυρο, βγαζω το χερι εξω κ τον ξαναρωταω φωναχτα, πιστευοντας πως τωρα θα με ακουσει: "τι θες, ρε φιλε;" εκεινη τη στιγμη συνειδητοποιω πως την προσφωνηση "ρε φιλε" τη χρησιμοποιω παντα οταν απευθυνομαι σε ανθρωπους που ουτε ειναι ουτε κ υπαρχει περιπτωση ποτε να γινουν φιλοι μου. ο ψυχοπαθης μου "φιλος" ουτε τωρα μου απαντα. οχι με λογια τουλαχιστον, αφου στο μεταξυ εχει αρχισει κ παλι να παιζει με τα φωτα.

τοτε θυμαμαι ξαφνικα πως πρεπει να γυρισω σπιτι κ να απλωσω τα ρουχα που ειχα βαλει απο το μεσημερι στο πλυντηριο - θα εχουνε σαπισει. αναβω φλας, γυριζω το τιμονι αριστερα, βγαινω στον δρομο κ αρχιζω να τρεχω σαν να μην υπαρχει αυριο. ο αλλος παραδοξως δεν με ακολουθει. τι τον νοιαζουν, αλλωστε, αυτον τα ρουχα μου - εχει κ τα προβληματα του. απο τον καθρεφτη βλεπω για τελευταια φορα τα φωτα του να αναβοσβηνουνε σπαραχτικα. η βροχη δυναμωνει. η νυχτα τα καταπινει ολα. αντιο φιλε

παρα λιγο

φιλος παιρνει ταξι απο τα κτελ για να τον παει σπιτι του. λιγομιλητος ο οδηγος, περιοριζεται στο να τον ρωτησει μονο απο πού ερχεται. "απο τα γιαννενα", του απανταει ο φιλος. ο οδηγος το σκεφτεται. ψαχνει να βρει μια ιστορια που να κολλαει με την απαντηση. δεν βρισκει. αναστεναζει. τελικα, του λεει κατι ασχετο για τον καιρο ή για την μπαλα ή κ για τη διασπαση των νετρονιων.. δεν εχει σημασια.

λιγο μετα, κ ενω περνανε απο το κεντρο, ο οδηγος φρεναρει αποτομα μπροστα σε μια διασταυρωση. ο φιλος γυρναι κ τον κοιταει τρομαγμενος. τον βλεπει να σταυροκοπιεται κ υστερα κοιταει παλι μπροστα. κανεις. ουτε πεζος ουτε οχημα ουτε καν αδεσποτο. "παρα λιγο", λεει ξεφυσωντας ο ταξιτζης. "παρα λιγο τι;" ρωταει ο φιλος, βγαζοντας ηδη λεφτα για να πληρωσει, κ ας βρισκονται ακομα σταμισα της διαδρομης. "παρα λιγο να ζησουμε", του απανταει ο αλλος.

καποιος κορναρει απο πισω, μαλλον με απορια. το ταξι αρχιζει παλι να κινειται. πισω, διπλα, μπροστα.. παντου τριγυρω τους, η ζωη κραταει αποστασεις

προτεινόμενες ενεργειες

ειμαι σε ενα εϊτιεμ κ περιμενω. μπροστα μου ενα ζευγαρι. ειναι πιασμενοι αγκαζε, ενω πατουν κ οι δυο ταυτοχρονα, με τα ελευθερα τους χερια, τα κουμπια του μηχανηματος για να εξυπηρετηθουνε. αργουνε λιγο. αν κ διατηρω μια διακριτικη αποσταση, καταλαβαινω πως προσπαθουν να θυμηθουν το πιν της καρτας τους. βασικα, θυμουνται δυο διαφορετικα νομερα, τα οποια εχουν ηδη χωρις επιτυχια δοκιμασει κ τωρα δεν τολμουν να ρισκαρουν την τριτη επιλογη. μαλωνουν λιγο.

αυτος της λεει πως ειναι επιτολαιη κ διαρκως αφηρημενη. αυτη του λεει πως φταιει αυτος, που δεν εβαλε για πιν την ημερομηνια των γενεθλιων της ή εστω των δικων του. μαλωνουν, αλλα τα χερια τους εξακολουθουν σφιχτα να αγκαλιαζονται. δεν ξερω, θα ειναι που κανει κρυο. καποια στιγμη, αυτη γυρναι πισω το κεφαλι της κ υστερα του λεει: "παμε, περιμενει κ ο ανθρωπος." "οπα, μισο λεπτο", λεει αυτος, λες κ του εχει ερθει επιφοιτηση, κ αρχιζει να πληκτρολογει ακομα ενα νομερο. τριτο κ τελευταιο. το μηχανημα το αναγνωριζει αμεσως. πανηγυριζουνε, χοροπηδουν, λες κ κερδισανε σε

τυχερο παιχνιδι. παντα πιασμενοι αγκαζε. δεν
μπορει, σκεφτομαι, κ να ηταν πριν λογω της
παγωνιας, τωρα οσο ναναι θα ζεσταθηκαν.

ωστοσο, η χαρα κραται πολυ λιγο. "α, δεν τα
βαλανε ακομα", λει αυτοσ. η αλλη τον παρηγορει:
"ενταξει, δεν πειραζει". το μηχανημα τούσ ρωται
σαδιστικα αν θελουν κατι αλλο. αυτη τον τραβαι να
φυγουνε. αυτοσ, ομως, δεν λει να ξεκολλησει.
διαβαζει πολυ προσεκτικα στην οθονη τις
προτεινομενες ενεργειες, μηπως κ βρει αναμεσα
τους καμια που να λει: "ξεχαστε τα ολα κ ζηστε τη
ζωη". αυτη γυριζει παλι πισω κ κοιτα. "αντε, παμε",
του ξαναλει, "περιμενει κ ο ανθρωπος". ο
ανθρωπος ειμαι εγω. ακομα περιμενω

σελιδοδεικτες

ειμαι στο τρενο κ διαβαζω. μπαινει στο βαγονι ο ελεγκτης κ ζηταει τα εισιτηρια. κλεινω το βιβλιο κ αρχιζω να ψαχνω το δικο μου. στο μεταξυ, για να μην χασω τη σελιδα, εχω κλεισει μηχανικα μες στο βιβλιο ενα χαρτακι που κρατουσα μεχρι εκεινη τη στιγμη στο χερι μου. το χαρτακι αυτο ειναι το εισιτηριο μου.

ο ελεγκτης με πλησιαζει. "το εισιτηριο σας, παρακαλω". "μισο λεπτο", του λεω αγχωμενα, "καπου εδω το ειχα". "αυτο τι ειναι;" με ρωταει αυτος, ενω σκυβει κ τραβαι το εκτελον χρεη σελιδοδεικτη χαρτακι μεσα απο το βιβλιο. γελαμε κ οι δυο αμηχανα. "εχασες τη σελιδα τωρα, ε;" μου λεει. "ε, δεν πειραζει", του απαντω. "να το διαβασεις απο την αρχη. κατι θα αξιζει σιγουρα, για να σε εκανε τοσο αφηρημενο." ξαναπιανω το βιβλιο, το ανοιγω στην τυχη καπου κ αρχιζω να το ξαναδιαβαζω. η πλοκη του τωρα γλιστρα κ συντομα εκτροχιαζεται. ο ηρωας εχει παρει πια τη μορφη του ελεγκτη κ περναι απο κεφαλαιο σε κεφαλαιο φωναζοντας "τα εισιτηρια σας"

απεριοριστα

ειμαι στο σινεμα. χτυπαι το τηλεφωνο. δεν απαντω κ κλεινω τον ηχο. λιγο μετα ξαναχτυπαι. κοιταω το νουμερο. αγνωστο. συνεχιζω να βλεπω την ταινια.

διαλειμμα. βγαινω κ παιρνω να δω ποιος ειναι κ τι θελει. τωρα δεν μου απαντα εκεινος.

δευτερο μερος. ξαναμπαινω στην αιθουσα. το τηλεφωνο χτυπαι παλι. το ριχνω μες στη τσεπη μου, να μην το βλεπω. ελαχιστα λεπτα μετα χτυπαι κ το τηλεφωνο του ηρωα στην ταινια. αυτος κοιταζει την οθονη του. στραβωνει τα μουτρα του. το σκεφτεται. δεν ειναι σιγουρος αν θελει να απαντησει. τι τον εμποδιζει; αυτος παιζει στην ταινια, δεν την παρακολουθει - κανεναν, περα απο την πλοκη, δεν προκειται να ενοχλησει. κ ομως, το αφηνει να χτυπα κ καθεται κ το κοιταει.

για μια στιγμη σκεφτομαι οτι τον παιρνει ο ιδιος ανθρωπος που καλει κ εμενα. σκεφτομαι πως ετσι κ απαντησει θα τον ακουσει προσεκτικα, θα σμιξει τα φρυδια του, θα προβληματιστει κ μετα θα γυρισει προς την καμερα, θα με κοιταξει κ θα πει: "σηκωσε το, ρε! ειναι αναγκη!"

βγαζω ξανα το δικο μου τηλεφωνο απο την τσεπη. κοιταζω την οθονη. ο αγνωστος δεν με καλεσε ξανα, αλλα μου εχει ερθει ενα μηνυμα απο τον παροχο μου. στο μεταξυ, η δραση στην ταινια κλιμακωνεται κ δεν θελω να τη χασω. ανοιγω το μηνυμα κ το διαβαζω βιαστικα, αφηρημενα.

συνεχιζω να βλεπω την ταινια, αλλα απο το μηνυμα μου εχει μεινει καρφωμενη στο μυαλο μια λεξη: "απεριοριστα". παραξενη λεξη.. η εταιρειες τηλεφωνιας συνηθιζουν να τη βαζουν να συνοδευει τη λεξη "χρονος", την κατεξοχην εννοια που μας θετει περιορισμους, που βαζει ορια στο παιχνιδι αυτο οπου ολοι συμμετεχουμε.

κ υστερα το τηλεφωνο του ηρωα ξαναχτυπα. αλλα αυτος δισταζει ακομα. σκεφτομαι πως ειναι σειρα μου να του βαλω τις φωνες, να του πω: "τελειωνε, ρε ανθρωπε! εχεις πλεον λιγοτερο απο μιση ταινια για να τα καταφερεις, για να φτασεις στον επιδιωκομενο σκοπο, για να τα κερδισεις ή να χασεις ολα! τι περιμενεις, δηλαδη;"

μαζι με την κλιμακωση της δρασης εξελισσεται, με τροπο ανορθοδοξο, κ η ταυτιση ηρωα-αναγνωστη. βλεπω κ αλλους τριγυρω μου να βγαζουν τα τηλεφωνα απο τις τσεπες τους κ να τα κοιτανε. δεν ξερω, μπορει κ να εχουν βαρεθει, μπορει κ να θελουνε να δουν ποση ωρα τους απομενει. αλλα κ

παλι μαζι με τον κινηματογραφικο, κυλαει κ ο δικος
μας χρονος, ο πραγματικος.

οχι, αληθεια τωρα.. τι περιμενουμε ακριβως; γιατι
δεν απανταμε; καλη χρονια, χρονια πολλα,
αδιστακτα, απεριοριστα

προσωπικά αντικείμενα

αληθεια, πολυ προβληματιστηκα οταν ειδα στο λεωφορειο τη γυναικα που καθοτανε μπροστα μου να πιανει κ να σφιγγει το χερι του ανδρα που ορθιος στεκοταν διπλα της, αμεσως μολις ακουστηκε απο τα μεγαφωνα η ανακοινωση "παρακαλουνται οι επιβατες να προσεχουν τα προσωπικα τους αντικειμενα", μα υστερα ειδα ευτυχως τους αλλους επιβατες να απλωνουνε τα χερια τους κ να αυτοχαϊδευουνται στα μερη οπου συνηθιζουν να βαζουν τα πορτοφολια κ τα τηλεφωνα τους κ ηρθε μες στο κεφαλι μου στα ισα της η εννοια της ιδιοκτησιας

υπογειο

καθομαι κ πινω καφε σε ενα μαγαζι. διπλα μου ενα ζευγαρι κινεζων μιλαει στα κινεζικα. δεν εχω ιδεα τι λενε, αλλα για καποιο λογο πιστευω οτι συζητανε κατι πολυ μυστηριο. κ ομως, αυτοι μιλανε φωναχτα με τη βεβαιοτητα οτι κανεις τριγυρω δεν τους καταλαβαινει.

καποια στιγμη, μολις αυτη γελαει με κατι που της λειει αυτος, γελαω κ εγω, προσποιουμενος πως εχω πιασει το ασειο κ πως τοσην ωρα καθομουν κ τους κατασκοπευα, αλλα ανθρωπος ειμαι, δεν αντεξα αλλο κ προδοθηκα. αυτοι γυριζουν, με κοιταζουν εντρομοι. γνωριζουν πια οτι δεν ειναι μονοι τους μεσα στο καφε, μονοι σε ολοκληρο τον κοσμο. ξερουν καλα πως ολα τους τα σχεδια ειναι καταδικασμενα να αποτυχουν. εγω κανω οτι διαβαζω το βιβλιο μου, που επειδη τους εχω λιγακι λυπηθει, το κραταω επιδεικτικα αναποδα, για να τους δειξω οτι δεν πρεπει κ τοσο να φοβουνται, γιατι ενταξει, δεν ειμαι κ ο πιο εξυπνος κατασκοπος.

οι δυο κινεζοι συνεχιζουν να τα λενε στα κινεζικα, αλλα τωρα πολυ πιο χαμηλοφωνα. σχεδον ψιθυριζουν, δηλαδη. ισα που καταφερνει να ακουσει ο ενας τον αλλον. ησυχος πια, γυριζω το

βιβλίο που διαβάζω από την καλή. το ξαναπιάνω
από εκεί που το αφήσα: "αν κάποτε η επιθυμία
συνωμοτήσει απολυτως με τη λογική, τότε θα
αρχίσουμε να σκεφτομαστε, αλλά δεν θα
επιθυμούμε"

οι αγιοι

περπατω στον δρομο κ σκεφτομαι ενα αστειο που διαβασα καπου νωριτερα, αλλα αργησα να το καταλαβω. γελαω λιγο. χαμογελαω, δηλαδη. θελω να παω σπιτι κ να κατσω να το ξαναγραψω με δικα μου λογια ή να παρω τηλεφωνο κανενα φιλο να του το πω κ να γελασουμε κ οι δυο. οσο περπατω κ οσο το σκεφτομαι τοσο πιο αστειο μου φαινεται, οποτε γελαω ή εστω χαμογελαω ολο κ περισσοτερο.

λιγο μετα, εκει στον δρομο οπου περπατω, πεφτω πανω σε εναν τυπο που παλευει να αλλαξει λαστιχο στο αυτοκινητο του. ειναι σκασμενος, τσατισμενος. βριζει την τυχη του, την κοινωνια, το αμαξι του κ τους αγιους αναργυρους, χωρις να διευκρινιζει αν αναφερεται στους ιδιους τους αγιους προσωπικα ή στην ομωνυμη συνοικια. καθως περναω απο διπλα του, ο τυπος σηκωνει το κεφαλι του, με βλεπει που ειμαι ετσι αταιριαστα με το προσωπικο του δραμα ευθυμος κ με ρωταει: "εσυ τωρα τι γελας, ε;" "α, ειναι που σκεφτομαι κατι αστειο που διαβασα καπου νωριτερα", του απαντω, λες κ ειμαι υποχρεωμενος να δωσω εξηγησεις. "ε, πες το κ σε μενα", μου λεει, ενω σηκωνεται κ με πλησιαζει καπως αγριεμενα.

του το λεω. δεν γελαει. ουτε καν χαμογελα. "δεν πειραζει", τον παρηγορω, "ουτε εγω το επιασα με την πρωτη." τον χαιρεταω κ φευγω. δεν προλαβαινω να απομακρυνθω κ ακουω γελια πισω μου. γυριζω κ τον βλεπω να εχει διπλωθει κ να ξεκαρδιζεται. διπλα του δυο τυποι με πορφυρες χλαμυδες κ φωτοστεφανα τον κοιταζουν επιτιμητικα κ κουνανε τα κεφαλια τους. "εσυ τωρα γιατι γελας;" του λενε

ναυμαχια

καθομαι σε ενα καφε στην πλατεια ναβαρινου κ γραφω στο λαπτοπ μου. απεναντι μου καθεται ενας αλλος τυπος κ γραφει στο δικο του λαπτοπ. τον βλεπω να σηκωνει το κεφαλι πού κ πού κ να κοιταζει μπροστα του, πριν επιστρεψει ξανα το βλεμμα στην οθονη του κ σε αυτο που γραφει. μπροστα του βρισκομαι εγω -μας χωριζουν μολις δυο αδειανα τραπεζια- κ κανω μαλλον τις ιδιες ακριβως κινήσεις, περιπου με την ιδια συχνοτητα. σκεφτομαι πως αν καποιος μάς παρατηρουσε απο το πλαϊ κ αν ηταν λιγο πιο μικρη η αποσταση αναμεσα στις αντικριστες ραχες των φορητων μας υπολογιστων θα του φαινομασταν σαν αντιπαλοι μιας αφορητης παρτιδας σκακι ή μαλλον ναυμαχιας, για να ταιριαζει κ με ονομα της πλατειας που μας φιλοξενει.

κατα τα αλλα, τριγυρω μας δεν συμβαινει απολυτως τιποτα. τιποτα αξιοπαρατηρητο, τουλαχιστον. καμια επεμβαση ξενων δυναμεων δεν φαινεται να απειλει τη συνθηκη του κυριακατικου αδιεξοδου μας. ετσι, το μονο που μου μενει ειναι να παρατηρω τον αγνωστο απεναντι αλλα κ τον εαυτο μου, εστω κ εξ αντανακλασεως. αυτος ομως τι κανει; ενταξει, ποτε

μου δεν καταφερα να αποκτησω μαντικές
ικανότητες -οχι οτι δεν το εχω προσπαθησει- αλλα
για καποιο λογο αυτη τη στιγμη ειμαι σιγουρος οτι
αυτο που γραφει ο τυπος απεναντι μου πηγαινει
καπως ετσι: "καθομαι σε ενα καφε στην πλατεια
ναβαρινου κ γραφω στο λαπτοπ μου. απεναντι μου
καθεται ενας αλλος τυπος κ γραφει στο δικο του
λαπτοπ.."

η κατασταση

το σπιτι μου, το σπιτι οπου με βρηκε αυτη εδω η κατασταση, ειναι στην εξοχη. διπλα στη θαλασσα, μεσα στους ελαιωνες. μολις 10 χιλιομετρα μακρια απο την πολη οπου γεννηθηκα κ αμετρητα ετη φωτος απο ολες τις μεχρι χθες συνηθειες μου. βρισκομαι εδω, μονος μου, απο τις 13 μαρτιου κ ολον αυτον τον καιρο τα μονα προσωπα που βλεπω δια ζωσης ειναι οι υπαλληλοι στο σουπερμαρκετ, οταν πηγαινω εκει για να ψωνισω τα απαραιτητα, ο τυπος στο περιπτερο, στον παραδιπλα οικισμο, ο οποιος για καποιον λογο, που ισως ποτε δεν προκειται να μαθω, με αποκαλει "γιατρε μου" κ καποιοι ελαχιστοι γειτονες, την υπαρξη των οποιων ως τωρα αγνοουσα, αλλα που ολο κ πιο συχνα πλεον συναντω οταν βγαινω τριγυρω για να περπατησω.

καθε μερα, εκει γυρω στις 5 το απογευμα, βγαινω απο το σπιτι κ παιρνω ενα απο τα μονοπατια που ξεκινουν περιπου απο εδω, οπου αυτη η κατασταση με εχει αποκλεισμενο, κ τραβουν προς κατευθυνσεις τελειως ασυναρτητες, αφου δεν ηταν ανθρωποι, υπευθυνοι κ λογικοι, εκεινοι που καποτε τα ανοιξαν, αλλα κατσικια, λυκοι κ αγριογουρουνα κ ποιος ξερει τι ειδους αλλα κτηνη, που τωρα εκμεταλλεγονται το

κακο που μας εχει βρει κ επιστρεφουν για να σφετεριστουν τον ζωτικο μας χωρο.

το πρωτο μονοπατι που ανακαλυψα ανεβαινει αποτομα ψηλα προς το βουνο, ωσπου καποια στιγμή συναντα την εθνικη οδο και εκει βιαια διακοπτεται. μεχρι εκει φτανω οταν το επιλεγω. κ δεν τολμω να διασχισω τον δρομο κ να αναζητησω τη συνεχεια του μονοπατιου απεναντι. οχι, επειδη φοβαμαι τα αμαξια -σιγα τα αμαξια, δηλαδη, αφου κ οι δρομοι πια εχουνε ερημωσει- μα πιο πολυ γιατι προτιμω να καθομαι εκει, στην ακρια, κ να φανταζομαι πως το χαμενο νημα του μονοπατιου μπορει -ποιος ξερει;- να οδηγει σε αλλους κοσμους μυστικους, σε καταστασεις ιδανικες, μα δυστυχως ανεφικτες για τα δικα μας δεδομενα. ετσι, χαζευω για λιγο τις κακοτεχνιες στο οδοστρωμα κ υστερα κανω μεταβολη κ παιρνω ξανα την κατηφορα.

το δευτερο μονοπατι ειναι καπως πιο ενδιαφερον. την αφετηρια του τη βρισκω αφου περπατησω κατα μηκος της αμμουδερης ακτης κ υστερα ψιλοσκαρφαλωσω στα βραχια που την περιοριζουν. λιγα μετρα μετα ερχομαι παντα αντιμετωπος με κατι αγριοσκυλα τα οποια δεν φαινεται να με πολυσυμπαθουν, αλλα που εν παση περιπτωσει, δειχνουνε κατανοηση κ αφου το παιξουνε για λιγο κερβεροι, ετσι για το ξεκαρφωμα, μετα με αφηνουν να περασω. κ ετσι συνεχιζω να προχωρω κατω απο τα πευκα. κ υστερα συναντω αυλες εξοχικων

κατοικιών με γυψίνα αγαλματα, που απεικονίζουν κυκνούς, δελφινία, νάνους, ξωτικά, τριτωνές κ γοργόνες. κ χάνομαι μέσα σε κήπους με βαρυφορτωμένες λεμονιές. κ πνιγομαι μέσα στα χρώματα κ τα αρώματα της ανοίξης κ μες στις αλλεργίες. κ ξαναβγαίνω στην ακτή. κ διασχίζω έναν, δύο, τρεις παραθαλασσίους οικισμούς, που μέχρι χθες τους κυβερνούσανε δαιμονισμένες γατες κ τώρα έχουνε γίνει καταφύγια των αυτοεξοριστών αυτής της πανδημίας. κ τότε σκεφτομαι πως ο ιός είμαι εγώ. κ ο πλανητής είναι ο ξενιστής που με ανεχεται, γιατί δεν έχει βρει ακόμα τρόπο για να με βγάλει από τη μέση κ να το κάνει να φανει σαν να είναι ατύχημα. κ τότε λέω "όλα καλά μέχρι εδώ". κ ας ξέρω ότι το μονοπάτι κάπου εδώ τελειώνει. μα εγώ κάνω ότι δεν βλέπω μπροστά μου το αδιέξοδο κ επιστρέφω πίσω έχοντας για ακόμα μια φορά τον εαυτό μου κοροϊδέψει, πως η επιστροφή αυτή, όπως κ ολοκληρή η βόλτα μου, όπως κ η ζωή μου ολοκληρή ήταν επιλογή μου.

το τρίτο μονοπάτι είναι κ το πιο συναρπαστικό. δυστυχώς, το ανακαλύψα μόλις τις τελευταίες μέρες, τυχαία, όταν βγήκα για να πεταξω τα σκουπίδια μου. το τρίτο μονοπάτι ξεκινάει από το σημείο όπου οι παλαιοί τοποθέτησαν πρώτα τους πράσινους κ στη συνέχεια τους μπλε κάδους σκουπιδιών. ένα εξοχώς στρατηγικό σημείο, αφού εκεί υπάρχει το ικανό κ αναγκαίο πλατώμα που

επιτρέπει στο απορριματοφορο να κανει τις μανουβρες του. εκτος, ομως, απο την εξυπηρετηση των αναγκων που υγεινη μάς εχει επιβαλει, δεν αποκλειεται στις προθεσεις των παλαιων να περιλαμβανοταν κ η επιθυμια τους να κρυψουν με τους καδους αυτο ακριβως, το τριτο μονοπατι. το μονοπατι που εγω, μονος κ για λογαριασμο ολοκληρης της ανθρωποτητας, τυχαια ανακαλυψα, κ ενω ειχα βγει για να πεταξω τα σκουπιδια μου, πριν απο λιγες μερες - το ξερω, επαναλαμβανομαι, αλλα ειναι αυτα τα φαινομενικα μικρα μα κατα βαθος σπουδαια κατορθωματα που κανουν αυτες τις μερες καπως να ξεχωριζουν. το τριτο μονοπατι μου, λοιπον, ανηφοριζει προς τα μελαγχολικα κατασβραχα που ξεκινουν ψηλα απο το βουνο κ καταληγουν να τσαλαβουτουν μεσα στη θαλασσα, χωριζοντας την συντεταγμενη παραλια, που εχω εδω μπροστα στο σπιτι μου, απο μια αλλη παραλια αγρια κ ερημικη, υπουλη κ μονοχωντη. βαδιζοντας πανω στο μονοπατι παρατηρω την παραλια αυτη απο ψηλα κ λεω εδω θα ερθω να κατασκηνωσω οταν σφιξουν οι ζεστες κ μαζι με αυτες σφιξει τριγυρω μου κ ο κλοιος των παραθεριστων, αν η κατασταση αυτη συνεχιστει, αν γινει αυτο που ολοι λαχταραμε κ τρεμουμε ταυτοχρονα. υστερα, ομως, σταματαω να ονειροπολω, γιατι το μονοπατι γινεται ολοενα κ πιο δυσβατο κ αναγκαζομαι να δινω μαχη με τα ορνια κ τα ερπετα που ξεπεταγονται συνεχεια μπροστα μου για να μου υπενθυμισουν οτι καλα θα κανω καποια

στιγμη να επιστρεψω στο σπιτακι μου, να φτιαξω κατι για να φαω, να βαλω στο λαπτοπ να παιζει κανενα επεισοδιο, να ξανανιωσω ασφαλης, δικαιωμενος για το κομματι που καταφερα να αρπαξω απο την τουρτα του πολιτισμου, την ωρα που οι περισσοτεροι τριγυρω μου περιμεναν να εμφανιστει απο το πουθενα καποιο τιμωμενο προσωπο για να φυσηξει κ να σβησει τα κερακια. μα εγω συνεχιζω να περπατω γιατι θελω να δω πού βγαζει αυτο το τρίτο μονοπατι. μεχρι που φτανω στην ακρη ενος γκρεμου κ βλεπω απο κατω να μου χαμογελα το χαος. κ καπως ετσι μενουμε εκει κ κοιταζομαστε πεισματικα κ ανυποχωρητα, μεχρι να βαλει τα γελια ο ενας απο τους δυο μας. κ ευτυχως, μεχρι στιγμης, γελαει το χαος πρωτο. κ ετσι γυριζω πισω στο σπιτι νικητης. κ μαγειρευω κατι να φαω επιτελους κ βαζω στο λαπτοπ να παιζει παντα το ιδιο επεισοδιο.

κ υστερα, χορτατος πια, φτιαχνω να πιω εναν καφε κ παω να στριψω ενα τσιγαρο. μα βλεπω οτι εχει τελειωσει ο καπνος. κ τοτε βαζω τα παπουτσια μου ξανα. κ στελνω μηνυμα για να ενημερωσω πως θελω να μετακινηθω για να προμηθευτω πρωτης αναγκης αγαθα, των οποιων δεν ειναι δυνατη ακομα η αποστολη τους. κ παιρνω το αμαξι μου κ παω στον παραδιπλα οικισμο, οπου εχει παντα ανοιχτο περιπτερο. κ ο περιπτερας με βλεπει κ με χαιρετα κ υστερα με ρωταει: "τι γινεται, γιατρε μου;" κ εγω

τοτε σοβαρευομαι κ οσο μπορω πιο επιστημονικα
του απαντω: "τι θες να γινει, ρε συναδελφε;
κανονικα, ολοι στο τελος θα πεθανουμε, αλλα ετσι
οπως παει το πραγμα -τι να σου πω;- δεν
αποκλειεται κ να αναστηθουμε."

ο γνωστος

εχω βγει για τον καθιερωμενο πια απογευματινο περιπατο μου εδω εξω, στα μονοπατια. καθως περπαταω μεσα στα πευκα κ τις ελιες, πεφτω πανω σε εναν γνωστο μου, του οποιου το ονομα, ωστοσο, αγνωω κ που αν τον εβλεπα στην κανονικη ζωη πισω στην πολη, θα τον προσπερνουσα ισως. οπως θα με προσπερνουσε μαλλον κ αυτος, κανοντας -σιγουρα οχι τοσο πετυχημενα οσο εγω- πως δεν με ειδε. αλλωστε, το μονο που μας συνδееι ειναι οτι εχουμε συνυπαρξει καποια βραδια στις ιδιες παρεες, χωρις να εχουμε ανταλλαξει καποια κουβεντα της προκοπης, με υποκειμενο-ρημα-αντικειμενο, κ χωρις, απο οσο θυμαμαι, να μας εχουνε συστησει οι κοινοι μας φιλοι, τα γαϊδουρια. τωρα ομως που ζουμε κ οι δυο κατω απο ιδιαιτερες συνθηκες, τωρα που εχουμε αποκλεισκει στις εξοχες κ η μονη διασκεδαση που μας εχει απομεινει ειναι να βγαινουμε κ να περπαταμε στα μονοπατια τα απογευματα, τωρα που ετσι εχουνε τα πραγματα, χωρις να το εχουμε επιλεξει, αποφασιζουμε κ οι δυο να κοντοσταθουμε λιγο κ να χαιρετηθουμε.

"καλησπερα", λεω εγω διωχνοντας, αντι χειραφιας, κατι μυγακια μπροστα απο το προσωπο μου. "γεια

σου.. φιλε", απανται εκεινος, αφηνοντας αναμεσα στο "γεια σου" κ το "φιλε" εκεινο το χαρακτηριστικο κενο που προδιδει πως ουτε αυτος θυμαται το δικο μου ονομα. κ χωρις να χασει χρονο, μου κανει αμεσως την ερωτηση του ενος εκατομμυριου: "βγηκες για βολτα;" "ε, ναι..", του απανταω διφορουμενα, αφηνοντας υπονοιες πως ισως εχω βγει να ψαξω για χρυσο ή πως αναζητω καμια ξεχασμενη ναρκη απο τον δευτερο παγκοσμο. ακολουθει μια παυση τοσο πολυ σπαρακτικη που σχεδον ακουμε τις τριχες των μαλλιων μας να ασπριζουν. τελικα, το παιρνω αποφαση κ τον αφνιδιαζω: "κ εσυ.. βολτα, ε;" "ναι, ναι, βολτα κ εγω", μου απανται. η συζητηση μας εχει αναψει πια για τα καλα. ολοκληρη η φυση τριγουρω μάς παρακολουθει με κομμενη την ανασα. ενα σαλιγκαρι που σερνεται αναμεσα στα ποδια μας πεφτει σε βαρια καταθλιψη. μια δεκαοχτουρα παιρνει φορα κ κοπαναι με δυναμη πανω σε εναν βραχο παρακατω.

κ τοτε ερχεται η απολυτη ανατροπη. ο αγνωστος-γνωστος σφιγγει το χερι του γροθια, το φερνει ως το στηθος του κ λεει: "ολα θα πανε καλα." δεν το χωραιει ανθρωπου νους. "ολα θα πανε καλα", μαγεμενος επαναλαμβανω. κ χωρις να συμπληρωσουμε ουτε μια λεξη αλλη περιττη, τραβαι ξανα τον δρομο του ο καθενας. κ ας μην εχουμε στο μυαλο μας καποια συγκεκριμενη

διαδρομη. κας εχουμε βγει απλως για εναν
απογευματινο περιπατο. πού θα παει, καποια στιγμη
ολο κ καπου, λογικα, θα φτασουμε. ολα καλα θα
πανε

τριстан

καμια φορα που βγαινω, εδω στις εξοχες, να περπατησω πεφτω πανω σε εναν βοσκο που τριγυρνα την περιοχη παρεα με το κοπαδι του. ο ανθρωπος αυτος αποτελει ενα κινουμενο μυστηριο κ οποτε τον βλεπω προσπαθω να μαντεψω τα μυστικα που κρυβει πισω απο τη φαινομενικα τιμια κ ειρηνικη του απασχοληση. για παραδειγμα, τον βλεπω παντα να φοραει το ιδιο φουτερ, που εχει πανω του μια σταμπα που λεει "yale university 1701" κ φτιαχνω μες στο μυαλο μου εξωφρενικα σεναρια για το πώς βρεθηκε στην κατοχη του. αλλοτε παλι σκαλωνω στο τραντζιστορακι του, που εχει παντα κολλημενο στο αυτι για να αφουγκραζεται μια σκοτεινη κ αποτροπαια industrial techno ή κατι τετοιο, η οποια παραδοξως αρεσει κ στα προβατα του, αλλα μαλλον οχι κ τοσο στο μελαγχολικο του τσοπανοσκυλο.

το οποιο τσοπανοσκυλο μαλλον εχει πεσει θυμα κακου επαγγελματικου προσανατολισμου, αφου οποτε τους συνανταω, το βλεπω παντα να σερνεται πισω απο το κοπαδι εμφανως βαριεστημενο κ μολις διασταυρωθουμε αμεσως κανει μεταβολη κ με ακολουθει, πολλες φορες ακομα κ μεχρι να

επιστρεψω σπιτι μου. ο βοσκος τοτε τού φωναζει: "γυρνα πισω, ρε κερατα", αλλα ο κερατας κανει πως δεν ακουει. μια φορα εσκυψα κ το χαϊδεψα λιγο κ ρωτησα το αφεντικο του πώς το λει. ο βοσκος μου απαντησε τρισταν κ επειδη φυσικα δεν πιστεψα στα αυτια μου ειπα να τον ξαναρωτησω, αλλα στο μεταξυ ειχε χαθει ξανα μες στη μελωδικη πριονοκορδελα που ακουγε στο τραντζιστορακι του. μετα που με ακολουθησε, οπως παντα, το σκυλι, κ αφου βεβαιωθηκα πως ειμαστε στην ερημια κ δεν με ακουει κανενας, το φωναξα κ εγω "τρισταν" κ ετρεξε καταπανω μου κουνωντας την ουρα του.

σημερα που τους ξανασυναντησα, ο συμπαθης μα τοσο αλλοπροσαλλος ποιμενας με χαιρετησε πρωτη φορα απο μακρια κ φανηκε σαν να ηθελε να μου μιλησει. οταν τον πλησιασα αρκετα, εκρυψε το τραντζιστορ μεσα στην μαρσιπο του ακαδημαϊκου του φουτερ, χωρις να χαμηλωσει την ενταση ωστοσο, κ με ρωτησε: "τι λει; τελειωσε η φαση;" σκεφτηκα οτι η ερωτηση του ειχε να κανει με τον ιο κ την επιδημια κ του απαντησα με απολυτη βεβαιοτητα: "δεν ξερω, μαλλον οχι, περιπου, ασπουμε, δηλαδη". εκεινος τοτε γελασε κ ειπε: "ξερεις ποτε θα τελειωσουν ολα; ε, ξερεις;" εννοειται οτι καιγομουνα να μαθω. οπως ανυπομονειτε τωρα κ εσεις, φανταζομαι. οπως ανυπομονουσαν εκεινη τη στιγμη κ τα προβατα, που ξαφνικα σταματησαν να βοσκουν κ μαζευτηκαν

τριγυρω του. οπως ανυπομονουσε κ ο τρισταν ή οπως τον λενε τελος παντων, που αρχισε να του γαβγίζει μανιασμενα.

"ε, ποτε; πες, ρε ανθρωπε. μιλα επιτελους." "οταν ερθει η ωρα", μου απαντησε, δειχνοντας με το δαχτυλο προς τα πανω. εγω τοτε σηκωσα το κεφαλι μου κ κοιταξα τον ουρανο, λες κ καπου εκει θα εβρισκα την ερμηνεια ή εστω τη συνεχεια αυτης της σοφης μα τοσο ακαταληπτης απαντησης. αντι για αυτο ειδα μοναχα ενα συννεφο. "φυγε", το ακουσα να λει: "γυρνα σπιτι σου, θα βρεξω οπου ναναι, αλλα μπορει κ οχι." εφυγα, μαλλον

ο καλύτερος σκυλος του ανθρωπου

γαβγίζει το σκυλι του γειτονα. γαβγίζει ολη τη μερα. εχω βαλει τερμα μουσικη. εχω κλεισει ολα τα παραθυρα. εχω σφραγισει τα αυτια μου με κερινες ωτοασπιδες. εχω δεθει πανω στο καταρτι που εχω στο σαλονι για κατι τετοιες περιπτωσεις να μην παρασυρθω κ βγω εξω κ αρχισω να γαβγίζω κ εγω. ματαιο. εδω κ ωρα εχω πια παραιτηθει κ καθομαι απλως κ περιμενω μηπως κουραστει ή μηπως, ξερωγω, βραχνιασει. ή εστω μηπως καταλαβει επιτελους οτι δεν λυνονται ετσι, με τις φωνες, του κοσμου τα προβληματα.

καθομαι κ περιμενω κ νιωθω ολο κ πιο πολυ το γαβγισμα του να βγαινει μεσα απο το κεφαλι μου. βασικα, σκεφτομαι πλεον με γαβγισματα - πολυ πιο βολικο, το ομολογω, πολυ πιο ξεκουραστο. στο μεταξυ, εχει ηδη βραδυασει. δεν μπορει, λεω, θα σεβαστει τις ωρες κοινης ησυχιας κ θα το βουλωσει επιτελους. αλλα οχι. οσο νυχτωνει το γαβγισμα του γινεται ουρλιαχτο κ οφθαλμαπατη. δεν παει αλλο. ως εδω. πρεπει να κανω κατι.

φοραω τα παπουτσια μου κ βγαινω στην πορτα. βλεπω τον γειτονα αραχτο κ αμεριμνο να διαβαζει εφημεριδα διπλα στον λυσσασμενο σκυλο του.

εκνευρίζομαι ακόμα περισσότερο. "τι θα γίνει με τον σκυλο σου, ρε γειτονα, ναπουμε;" ο γειτονας κατεβαζει την εφημεριδα κ με κοιταει απορημενος. "τι ειπες;" με ρωτα. "με το σκυλι σου, λεω.. τι θα γίνει; με εχει ζαλισει σημερα." "τι λες;" ξαναρωταει. προφανως δεν με ακουει γιατι η τετραποδη πηγη της ηχορρυπανσης βρισκεται εκει ακριβως, μπροστα στα ποδια του. "το σκυλι", φωναζω, "το σκυλι.. κανε κατι". τοτε ο γειτονας γυριζει προς τον πιστο του συντροφο κ βαζει μια φωνη που μοιαζει πιο πολυ με χαδι: "σταματα, ρε." ο καλυτερος φιλος του ανθρωπου σταματαει αποτομα. τοσο απλο ηταν τελικα. "ελα, σορρυ, δεν ακουγα.. τι ελεγες;"

ο καλυτερος γειτονας του ανθρωπου δεν ξερει τωρα τι να πει. ξεχασε γιατι βγηκε εξω. ξεχασε γιατι φορεσε τα παπουτσια του. ξεχασε το ονομα του. το σκεφτομαι λιγο. κοιταζω την εφημεριδα πανω στο τραπεζακι του. στο πρωτοσελιδο της εχει τη φωτογραφια ενος τρισευτυχισμενου ποδοσφαιριστη κ διπλα με κατι γραμματα εκκωφαντικα γραφει: "ζει το ονειρο". γειτονας κ σκυλος με κοιταζουν με την ιδια ακριβως εκφραση κ περιμενουν κατι να τους πω.

"ε, αντε.. πες. τι εγινε;" ρωταει ο ενας απο τους δυο. "τι ονειρο ζει αυτος;" λεω κ τους δειχνω τον τυπο στην εφημεριδα. "οχι το δικο μου, παντως", απανταει ο αλλος, κ ανημπορος να βοηθησει πια τον

κοσμο κ την ανθρωποτητα, στρωνεται κατω απο το
τραπεζακι κ κοιματα. ενταξει, κ αυριο μερα είναι

αδιεξοδο

επιστρεφω στο σπιτι με τα ποδια. καπου κανω ενα λαθος, απο κατι ασπουμε παρασυρομαι, κ στριβω σε ενα στενο δρομακι που καταληγει σε αδιεξοδο. περπαταω μεχρι το τελος, μεχρι να το χωνεψω για τα καλα πως ειναι πραγματι αδιεξοδο, κ αφου ακομα δεν το εχω με το να περναω μεσα απο τους τοιχους χωρις να τρωω τα μουτρα μου, κανω μεταβολη για να βγω ξανα πισω στον δρομο μου. τοτε ακουω μια φωνη απο ψηλα: "ψαχνετε κατι;" ο θεος θα ειναι, σκεφτομαι. αλλα μετα λεω, γιατι να μου μιλαει στον πληθυντικο ο θεος; οχι, παλι κανενας ανθρωπος θα ειναι. σηκωνω το κεφαλι κ βλεπω εναν τυπο να με κοιταει απο το μπαλκονι του. εχει ενα κουτακι μπυρα ακουμπισμενο στο τραπεζι διπλα του κ παιζει στα δαχτυλα ενα σβηστο τσιγαρο. "οχι ακριβως", του απανταω, "εσεις;" "εγω εψαχνα συνεχεια παλια", μου λεει εκεινος, "αλλα τωρα πια πιστευω πως το βρηκα." κ υστερα ξαναγυριζει το βλεμμα του μπροστα, εκει, στο αδιεξοδο. κ υστερα αναβει το τσιγαρο επιτελους

ΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

εχω ερθει στην αθηνα. ειμαι στα εξαρχεια κ παω να συναντησω εναν φιλο στην καλλιδρομιου. εκει που ανηφοριζω τη ζωοδοχου πηγης, βλεπω εναν γνωστο μου απο τα παλια να περπαταει αντιθετα, στο ιδιο πεζοδρομιο. καθως ετοιμαζομαι να του πω γεια, θυμαμαι οτι την τελευταια φορα που μιλησαμε ειχαμε μαλωσει. δυστυχως, δεν θυμαμαι ποια ηταν η αιτια της διαφωνιας μας, αλλα λογικα θα πρεπει να ηταν κατι παρα πολυ σοβαρο κ ασυγχωρητο για να μην το θυμαμαι τωρα.

ο παλιος γνωστος με βλεπει κ εκεινος κ αμεσως γυριζει το κεφαλι του προς τα δεξια κ συνεχιζει να περπαταει χαζευοντας τις αφισσες κ τα συνθηματα στους τοιχους. αναρωτιεμαι αν εκεινος τουλαχιστον θυματα. κ ενω αποφευγει να με κοιταξει με κινδυνο να σκονταψει καπου, να πεσει κ να φαι τα μουτρα του, εγω μπορω στα δεκα μετρα που ακομα μας χωριζουν να τον παρατηρω ανενοχλητος.

αλλα να που τα παλια παθη δεν εχουν ακομα σβησει κ οσο πλησιαζει ο ενας τον αλλο νιωθω μια ακατανοητη οργη να ξυπναι μεσα μου. τον βλεπω που βαδιζει πεισματικα αδιαφορος κ φαντασιωνομαι πως ετσι οπως δεν βλεπει μπροστα

του, ξαφνου γκρεμοσακιζεται μεσα σε μια καταπακτη που για καποιο λογο χασκει καπου αναμεσα μας ή συνθλιβεται απο ενα πιανο με ουρα που -οχι για τον ιδιο λογο απαραιτητα- πεφτει επανω στο κεφαλι του. αμεσως ομως τον λυπαμαι κ προσθετω στην φαντασιωση μια αστραπιαια δικη μου κινηση που την καταλληλη στιγμή του σωζει τη ζωη κ τον κανει να μου ορκιστει αιωνια ευγνωμοσυνη.

υστερα, λειει, καθομαστε κ πινουμε μια μπυρα στη βαλτετσιου κ τα λεμε κ θυμομαστε τα παλια κ το ενα φερνει το αλλο, οποτε αναποφευκτα τον ρωτω καποια στιγμή: "ρε συ, εμεις οι δυο γιατι μαλωσαμε τοτε;" κ τοτε εκεινος μου χαμογελα κ τσουγκριζοντας τα ποτηρια μας μου λειει: "τι σημασια εχει μωρε.. ελα τωρα, περασμενα ξεχασμενα.." κ εγω θυμωνω τοτε, γιατι ποιος νομιζει οτι ειναι δηλαδη, που θα μου πει τι εχει σημασια κ τι δεν εχει, κ τον αρπαζω κ τον πετω μεσα στην καταπακτη κ ριχνω απο πανω του ενα πιανο, ενα συνθεσαϊζερ κ ενα εκκλησιαστικο οργανο.

κ συνεχιζω να ανηφοριζω τη ζωοδοχου πηγης με το κεφαλι στραμμενο αριστερα, χαζευοντας τις αφισσες κ τα συνθηματα στους τοιχους. μεχρι που θυμαμαι τον φιλο που με περιμενει στην καλλιδρομιου κ τον εχω στησει ηδη ενα μισαωρο. τρεχω, φτανω στο παρασκηνιο, οπου εχουμε δωσει ραντεβου, κ τον

βλεπω να χτυπαι νευρικα τα δαχτυλα του στο τραπεζι.

"σορρυ", του λεω, "αλλα δεν μπορεις να φανταστεις τι μου ετυχε στον δρομο." ο φιλος δεν θελει να ακουσει τις δικαιολογιες μου κ μου λεει πως ειμαι ασυνεπης κ επιπολαιος κ πως βρηκε τεσσερα ορθογραφικα λαθη κ μια ασυμφωνια ρηματος-υποκειμενου στο τελευταιο βιβλιο μου. εγω του απανταω πως ειναι σχολαστικος κ αργοσχολος ταυτοχρονα κ ετσι αρχιζουμε να τσακωνομαστε.

μεσα σε λιγα λεπτα η κριση εχει γενικευτει. σπαμε αυτοκινητα, καιμε καδους απορριματων, κανουμε απρεπεις χειρονομιες. οι υπολοιποι θαμωνες κ οι λιγοστοι περιοικοι, αντι να προσπαθησουν να μας χωρισουνε, καθονται κ μας παρακολουθουν με φιλαθλο ενδιαφερον. καποιοι, μαλιστα, βαζουνε κ στοιχηματα. οταν συνειδητοποιω οτι ο φιλος ειναι το φαβορι κ εγω το αυτσαϊντερ, παρεξηγιεμαι κ σηκωνομαι κ φευγω φωναζοντας: "αχαριστοι.. εγω φταιω που σας βαζω μεσα στις ιστοριες μου.."

οπως απομακρυνομαι απο το επικεντρο των επεισοδιων, μου ερχεται μια ακατανικητη επιθυμια να περασω εξω απο το παλιο φοιτητικο μου σπιτι. στριβω στη ζωσιμαδων κ κατηφοριζω ξανα προς την τοσιτσα. στη γωνια με τσαμαδου το βρισκω εκει, στη θεση του. το παραθυρο μου ειναι ανοιχτο. στεκομαι κ το κοιταζω μαγεμενος.

μετα απο λιγο καποιος βγαινει στο παραθυρο κ
πεταει ενα αναμμενο τσιγαρο στον πεζοδρομο.
αμεσως οι αναμνησεις μου αρπαζουνε φωτια.
ολοκληρη η παλια μου γειτονια γινεται παραναλωμα

ασφαλεις προβλεψεις

πινω καφε μονος σε ενα μαγαζι. καποια στιγμή ερχεται η σερβιτορα να μου αλλαξει το τασακι. "ευχαριστω", της λεω. "αυτος ο καιρος μάς εχει τρελανει", μου απαντα. δεν καταλαβαινω ποιο ειναι το προβλημα με τον καιρο. ισα-ισα, εμενα μου αρεσει που δροσισε καπως σημερα. αυτο που με προβληματιζει, ομως, πιο πολυ ειναι που η αλλαγη αυτη την εχει αναστατωσει τοσο που δεν μπορει να κρατηθει κ να μην το μοιρασει με εναν αγνωστο. απο την αλλη, καπως ετσι δεν πιανουνε κουβεντα οι αγνωστοι; για τον καιρο συνηθως δεν μιλανε; σιγουρα, παντως, δεν μιλανε για την ψυχικη υγεια τους. αλλα ενταξει, μπορει η κουβεντα της κοπελας να μην ειναι παρα ενα σχημα λογου, μια υπερβολη. αλλα γιατι να ειναι σχημα λογου η τρελα κ οχι ο καιρος;

τελος παντων, το σκεφτομαι για λιγη ωρα κ οταν ερχεται ξανα για να μου γεμισει το ποτηρι μου νερο, παιρνω το πιο μετεωρολογικο μου υφος κ της λεω: "ενταξει, θα φτιαξει παντως αυριο." εκεινη ξαφνιαζεται. αν της ελεγα οτι αυριο θα πεσει κανενας μετεωριτης, ξερωγω, λιγοτερο παραξενο θα της φαινοταν. "ποιο πραγμα θα φτιαξει αυριο;" με

ρωται. "ο καιρος", της απαντω, "για αυτο δεν λεγαμε;" η σερβιτορα τωρα χαμογελα καπως ανακουφισμενη - ετσι νομιζω, δηλαδη. η προβλεψη μου της εφτιαξε το κεφι. την βλεπω τωρα να σερβιρει μεσα στην καλη χαρα κ υστερα να στελνει κ να διαβαζει μηνυματα στο κινητο της κ φανταζομαι πως ισως κανονιζει αυριο να παει στη θαλασσα.

κ τοτε ειναι που με πιανει εμενα η ανησυχια. μπαινω να διαβασω το δελτιο καιρου κ βλεπω οτι κ αυριο θα βρεχει. θελω να της το πω, αλλα νομιζω οτι θα τα κανω χειροτερα τα πραγματα. απο την αλλη, αν κανονισει να παει για μπανιο με την παρεα της κ πεσουν πανω σε καμια, ασπουμε, θεομηνια, εμενα δεν θα κατηγορει; εμενα δεν θα βριζει; κ αν ξαναρθω εδω να πιω καφε κ την πετυχω, τι θα της πω; οτι κ εμενα η προβλεψη μου δεν ηταν παρα ενα σχημα λογου; οτι αφου πεσει ο ηλιος μιλαω γενικα με σχηματα λογου κ μεταφορες, επειδη εχω περασει μια σπανια ασθενεια κ μου εχει μεινει κουσουρι απο τοτε; ή μηπως οτι η φραση "θα φτιαξει (ο καιρος/ο κοσμος/η ζωη..) αυριο" ειναι, ετσι κ αλλιως, το απολυτο σχημα λογου κ στα σοβαρα δεν πρεπει κανενας να την παιρνει;

απο τον προβληματισμο μου ερχεται η ιδια να με βγαλει, καθως πλησιαζει παλι το τραπεζι μου. χαμογελαει ακομα, αλλα τωρα με εναν τροπο πολυ πιο επαγγελματικο. σαν να θελει να βαλει μια ταξη σε ολη αυτην την αβολη κατασταση ή σαν να

ετοιμαζεται να μου ζητησει κατι. "μπορειτε να με πληρωσετε;" μου λεει. "συγγνωμη, αλλα σχολαω κ πρεπει να παραδωσω." "ναι, βεβαια", της απαντω κ βαζω το χερι μου στην τσεπη, πολυ ανακουφισμενος τωρα κ εγω που ηρθε η κουβεντα επιτελους στα λεφτα κ αυτα μας επανεφεραν για τα καλα στον κοσμο της κυριολεξιας

γυριζω προς το σπιτι με το αμαξι κ σταματαω στο γνωστο περιπτερο να παρω κατι για να πιω. "πανω στην ωρα ηρθες", μου λεει μολις βλεπει ο περιπτερας. "γιατι; τι εγινε;" τον ρωταω. "δεν βιαζεσαι, ε; θα κατσεις λιγο, δυο λεπτα, να μου προσεχεις το μαγαζι.. να πεταχτω εδω απεναντι." γυριζω κ κοιταζω απεναντι. δεν βλεπω κατι. οχι κατι συγκεκριμενο, δηλαδη, περα απο την εισοδο μιας πολυκατοικιας κ διπλα ενα φαρμακειο, που αυτην την ωρα ειναι κλειστο. "τι ειναι απεναντι;" τον ρωταω με κινδυνο να φανω αδιακριτος. ο περιπτερας μου κλεινει το ματι κ επαναλαμβανει: "δυο λεπτακια θα κανω μονο." δεν περιμενει αλλη απαντηση. βγαινει απο το περιπτερο, τεντωνεται, βαζει το πουκαμισο του μεσα απο το παντελονι κ διασχιζει τον δρομο.

καθως τον παρακολουθω για να δω πού ακριβως θα παει, ακουω μια φωνη πισω μου: "συγγνωμη, ειστε εδω;" με εκνευριζει λιγο αυτη η ερωτηση. παλια, οποτε μου την εκαναν -οσες φορες δουλευα σε μαγαζια, δηλαδη- με το ζορι κρατιομουν να μην απαντησω κατι του τυπου: "οχι, ειμαι στο σπιτι μου κ κοιμαμαι. αυτο που βλεπεις δεν ειναι παρα το

ολογραμμα μου." αυτη τη στιγμη, ομως, αυτο που με εκνευριζει περισσοτερο ειναι που ετσι οπως γυρισα για να δω ποιος με ρωταει, δεν προλαβα να δω πού εξαφανιστηκε ο περιπτερας. για καποιο λογο σκεφτομαι οτι καπου εκει, αναμεσα στην εισοδο της πολυκατοικιας κ το φαρμακειο, υπαρχει μια χρονοπυλη την οποια χρησιμοποιει, οποτε βρισκει καποιον να του κραταει το μαγαζι, για να περναι σε αυτο που ονομαζει.. "απεναντι".

"συγγνωμη, ειστε εδω", ξαναρωταει ο αγνωστος. τον κοιταω λιγο καλυτερα. μοιαζει, θα ελεγα, καπως αλλοκοτος. θα στοιχηματιζα οτι ειναι εφοριακος ή επιτροπος σε εκκλησια ή κομπαρσος σε ταινιες του ντεϊβιντ λυντς ή κατι τετοιο, τελος παντων. "εδω ειμαι", του απανταω, "αλλα μονο για δυο λεπτακια. αν θελετε να ψωνισετε θα περιμενετε να επιστρεψει το αφεντικο." "εχετε υπευθυνες δηλωσεις;" συνεχιζει να με ρωταει απτοητος. νιωθω οτι εχουμε αρχισει να χανουμε επαφη με την πραγματικοτητα, οποτε δεν επιμενω. "εχουμε, ναι." "καραμελες βουτυρου, εχετε;" "φυσικα. τι ερωτηση..". "ξυραφακια;" "ναι, ναι.. τα καλυτερα." "ενταξει", μου λεει. "αυτα. δεν θελω κατι αλλο."

αποφασιζω να τα παιξω ολα για ολα: "να σας ρωτησω κατι;" "παρακαλω." "το μαλχολαντ ντραϊβ το εχετε δει;" ο αγνωστος χαμογελαει αρκετα περιεργα. ανοιγει το στομα του, αλλα δεν προλαβαινει να απαντησει. "δεν αργησα, ε;" ακουω

τη φωνη του περιπτερα, ο οποίος επανεμφανιστηκε απο το πουθενα με τον ιδιο τροπο που εφυγε πριν δυο λεπτακια ακριβως. "οχι, ολα καλα", του απαντω κ του δειχνω το κουτακι που πηρα απο το ψυγειο. "κερασμενο", μου λεει, "για τον κοπο σου".

ο περιπτερας μπαινει μεσα στο περιπτερο κ αρχιζει να εξυπηρετει τον μυστηριωδη αγνωστο. μπαινω κ εγω στο αμαξι κ φευγω για το σπιτι. μεχρι να φτασω δεν σκεφτομαι τιποτα αλλο παρα μοναχα το πως θα ειναι ο κοσμος μας αυριο, αφου ο αγνωστος γυρισει κ αυτος στο σπιτι του, απλωσει πανω στο τραπεζι της κουζινας τις υπευθυνες δηλωσεις, τα ξυραφακια κ τις καραμελες βουτυρου κ βαλει σε εφαρμογη τα σκοτεινα του σχεδια. τελος παντων, ας απολαυσουμε τη βραδια. ακομα προλαβαινουμε

περυσι το καλοκαιρι πηγα στην αμερικη. εμεινα μια βδομαδα στη νεα υορκη κ μετα πηγα στη φιλαδελφεια, στη βαλτιμορη, στην ουασινγκτων κ απο εκει με αμαξι γυρισα βιρτζινιες, κεντακυ, τεννεσσι, μισσισιππη, λουιζιανα.. για αρκετο καιρο, αφου επεστρεψα, κοιτουσα τις φωτογραφιες που ειχα βγαλει κατα τη διαρκεια αυτου του ταξιδιου, οχι τοσο για να θυμηθω απο πού ειχα περασει, μα πιο πολυ για να βεβαιωθω οτι το εκανα σταληθεια ολο αυτο το εξωφρενικο ταξιδι.

κ μετα ηρθε η πανδημια κ κλειστηκα στο σπιτι μου, κ ενω ελεγα, δεν πειραζει, τουλαχιστον προλαβα κ ταξιδεψα στις πολιτειες, πριν να στραβωσουνε τα πραγματα, πηγα μια μερα να χαζεψω ξανα τις υπερατλαντικες μου φωτογραφιες κ τοτε ειδα οτι ο υπολογιστης μου δεν ανοιγε. εψαξα, ρωτησα, τον πηγα σε τεχνικους. μου ειπαν οτι καηκε ο δισκος κ οτι δεν μπορουν να ανακτησουν τα αρχεια μου. τα πιο σοβαρα, ευτυχως, τα ειχα ηδη αλλου σωσμενα, αλλα οι φωτογραφιες παιι, χαθηκαν κ μαζι τους ειναι σαν να χαθηκε κ το ιδιο το ταξιδι.

ενταξει, υπαρχει ακομα ως αναμνηση, αλλα αυτο ελαχιστα με παρηγορει. θελω να πω, εδω καηκε ο

δισκος του υπολογιστη, ποιος μου εγγυαται οτι ο δικος μου για παντα θα κρατησει.

μετα θυμηθηκα εναν φιλο που μου ελεγε, αφου ειχε χωρισει απο μια σχεση που κρατησε για χρονια, οτι δεν ξερει τι να κανει με τις φωτογραφιες που κρατουσε στο αρχειο του τοσο καιρο μαζι της. θυμηθηκα την απογνωση στα λογια του, οταν με ρωτουσε "γιατι τις βγαζουμε ολες αυτες τις φωτογραφιες, αφου παντα μετα ερχεται η στιγμη που δεν θελουμε πια να τις κοιταμε;"

φιλε, αν με διαβαζεις τωρα, διαγραψε τις ολες οσο ειναι καιρος, μοναχα φροντισε να βγαλεις μια τελευταια με τον εαυτο σου την ωρα που θα πατας το ντηλητ, την ωρα που θα σε ρωταει ο υπολογιστης αν εισαι σιγουρος για αυτο που πας να κανεις κ εσυ θα λες: "ε, ναι. τι; παιδια ειμαστε;" γιατι αν ημασταν παιδια, θα εβγαζαν αλλοι τις φωτογραφιες μας, αλλοι θα υπαγορευαν το αφηγημα των αναμνησεων μας κ υστερα θα περνούσαμε μια ολοκληρη ενηλικη ζωη ψαχνοντας τροπο να το διαγραφουμε. βγαλε, λοιπον, μια τελευταια κ ψαξε να την αποθηκευσεις μεσα σε κατι που να μην καιγεται ευκολα, να εχεις μετα κατι για να θυμασαι. για να εισαι σιγουρος μετα, οχι για το ταξιδι που εκανες, αλλα που επεστρεψες απο αυτο κ επεζησες κ επελεξες να μην το ξανακανεις

μασκες

μπαινω σε ενα μαγαζι. μια υπαλληλος με πλησιαζει κ με ρωταει πώς θα μπορουσε να με βοηθησει. της λεω τι ψαχνω. μου ζηταει να περιμενω λιγο κ χανεται στα ενδοτερα. περιμενω. διπλα μου ενας τυπος με κοιταζει καπως επιθετικα. με αντιπαθει. σχεδον με μισει, θα ελεγα, αλλα δεν ξερω για ποιο λογο.

η υπαλληλος επιστρεφει κρατωντας αυτο που της ζητησα. μου λεει ποσο κοστιζει κ της απαντω "ενταξει, θα το παρω". ο τυπος διπλα μου ξεροβηχει. γυριζω, τον κοιταζω. "μου πηρατε τη σειρα", μου λεει. μοιαζει πολυ αγριεμενος. "εμμ..", του απαντω αποφασιστικα κ κοιταζω την υπαλληλο, ελπιζοντας να λυσει αυτη την παρεξηγηση. η υπαλληλος στον κοσμο της. "καρτα ή μετρητα;" με ρωταει. "παρακαλω, εξυπηρετηστε τον κυριο πρωτα", της λεω για να προλαβω τα χειροτερα. η υπαλληλος κοιταζει διπλα μου, κ μη βρισκοντας εκει κατι ενδιαφερον, με ξαναρωτα με ποιον τροπο θελω να πληρωσω. "μετρητα", της απαντω, ενω σκεφτομαι οτι αυτη παιζει να ειναι η τελευταια αγορα μου. ο αλλος κανει ενα βημα κ ερχεται ακομα πιο κοντα. οριακα απεχουμε δυο μετρα, οπως επιβαλλουν οι

κανονες προστασιας - σκεφτομαι να του το επισημανω, πιο πολυ ετσι, για να αλλαξουμε κουβεντα, αλλα δεν προλαβαινω. "μου πηρατε τη σειρα", μου ξαναλεει. εκτιμω το γεγονος πως αν και ειναι ετοιμος να μου πει το αιμα, εξακολουθει να μιλαει στον πληθυντικο. "με συγχωρειτε", του απαντω, "δεν σας προσεξα." "κανεις δεν με προσεχει", μου λεει αυτος κ κατεβαζοντας το κεφαλι επιστρεφει στην αρχικη του θεση. στεναχωριεμαι λιγο.

στο μεταξυ, η υπαλληλος μου εχει δωσει τα ρεστα μου κ την αποδειξη κ σπευδει να εξυπηρετησει καποιον που μπηκε μετα απο εμενα. "α, κοιταξτε", λεω στον καινουριο αορατο φιλο μου, "κ αλλος σας παιρνει τωρα τη σειρα." ο τυπος εχει μαλλον πια αποδεχτει τη μοιρα του κ δεν μου απανται. αποφασιζω να αναλαβω δραση. παω στην υπαλληλο, τη διακοπτω ξεροβηχοντας κ εγω κ της ζηταω τον λογο: "συγγνωμη, γιατι δεν εξυπηρετειτε τον ανθρωπο;" αυτη χαμογελαει - ετσι νομιζω, δηλαδη, αφου φοραει μασκα. "α, μην ανησυχειτε", μου λεει, "ο ανθρωπος.. ειναι του καταστηματος." ο τροπος που προφερει τη λεξη ανθρωπος εχει κατι το ειρωνικο, αλλα δεν ξερω ποιον ειρωνευεται, εμενα που τη χρησιμοποιοισα πρωτος ή αυτον που δεν ειναι ανθρωπος ακριβως, αλλα κατι τετοιο, παρομοιο. επιμενω: "ε, αφου ειναι του καταστηματος, τοτε γιατι λεει οτι του πηρα τη

σειρα;" τωρα ειναι ο καινουριος πελατης που ξεροβηχει, σαφως ενοχλημενος. δυστυχως, αυτου του τυπου ο ξεροβηχας δεν περιλαμβανεται στα συμπτωματα καμιας επιδημιας. τελος παντων, σκεφτομαι, βρειτε τα. εγω εκανα ο,τι μπορουσα. απολυμαινω τα χερια μου κ φευγω.

καθως περναω εξω απο το μαγαζι, βλεπω τον τυπο να με κοιτα μεσα απο τη βιτρινα. σηκωνει το χερι του κ με τα δαχτυλα μου κανει το σημα της νικης. κατω απο τη μασκα του χαμογελαει κ αυτος, σιγουρος πως ολο κ κατι κερδισε, μονο κ μονο επειδη δεν του ειπανε πως εχει τα παντα χασει. πισω του, ενας ολοκληρος κοσμος συνεχιζει να του παρνει τη σειρα. για παντα

αγνωστα νουμερα

αλλαξα συσκευη κ καρτα κ εχασα ολες μου τις επαφες. το ξερω οτι υπηρχε τροπος να το αποφυγω, αλλα η αληθεια ειναι οτι εδω κ λιγες μερες απολαμβανω να βλεπω αγνωστα νουμερα στην οθονη μου, να αναρωτιεμαι εκπληκτος σχεδον "αυτος ποιος ειναι παλι;" κ να απαντω σε ολους ανεξαιρετως με εναν τροπο τυπικα αμηχανο, κανοντας τους να νομιζουν οτι εχουν παρει κατα λαθος σε καποια υπηρεσια κ επεσαν πανω στον πιο μελαγχολικο υπαλληλο του ευρυτερου δημοσιου τομεα.

ειναι κ ενας φιλος που οποτε με παιρνει, ο,τι ωρα κ να ειναι, παντα με ρωταει αν με ξυπνησε. παλια, οταν εβλεπα το ονομα του στην οθονη, εβαζα πρωτα μουσικη στα τερματα ή εβγαينا στο μπαλκονι να ακουγεται ο θορυβος της πολης κ του απαντουσα οσο πιο ζωηρα μπορουσα: "ελα ρε, τι γινεται; που εισαι;" αλλα αυτος, εκει. αμετανοητος: "με συγχωρεις, σε ξυπνησα;"

τελος παντων, σημερα με πηρε για καποιον λογο κ αυτος κ φυσικα δεν αναγνωρισα το νουμερο, αφου κανενα νουμερο δεν εχω καταφερει ποτε να αποστηθισω, κ το δικο μου ακομα το αποθηκεω

παντα γραφοντας "εγω" κ παντα φοβαμαι οτι θα χτυπησει μια μερα το τηλεφωνο κ θα δω στην οθονη να γραφει "εγω" κ θα ερθω αντιμετωπος με τον ιδιο μου τον εαυτο, που θα με εχει παρει για να με ρωτησει γιατι εβαλα τη νομικη πρωτη επιλογη στις πανελληνιες ή γιατι πηγα κ αγορασα ιταλικο αμαξι ή γιατι, ξερω, δεν εχω κανει ακομα οικογενεια..

αλλα νομιζω οτι ξεφυγα καπως απο το θεμα. χτυπαι το τηλεφωνο, λοιπον, κοιταω την οθονη, βλεπω αγνωστο νουμερο, απανταω οσο μπορω πιο τυπικα, ουδετερα, αποστασιοποιημενα κ ακουω μια φωνη να λεει "α, συγγνωμη.. σε ξυπνησα, ε;" κ καταλαβαινω οτι ειναι ο παλιοφιλος που νομιζει οτι κοιμαμαι διαρκως, οτι κοιμαμαι ορθιος, οτι κοιμαμαι κ ονειρευομαι κ βλεπω αγνωστα νουμερα να περνανε απο την οθονη μου κ λεω "ποιοι ειναι παλι ολοι αυτοι; τι θελουν απο τη ζωη μου;" αλλα εγω τον καθησυχάζω για ακομα μια φορα κ του λεω πως εχω ξυπνησει απο τα αγρια χαραματα κ θα ξανακοιμηθω μοναχα οταν πεθανω κ υστερα τον ενημερωνω κ αυτον οτι εχω αλλαξει συσκευη κ καρτα κ εχασα ολες μου τις επαφες κ κανεναν πια δεν μπορω να αναγνωρισω. κ τοτε αυτος εξαγριωνεται κ αρχιζει να μου φωναζει κ να μου λεει οτι υπηρχε τροπος να το αποφυγω ολο αυτο, αλλα ειμαι ασχετος με την τεχνολογια κ δεν ξερω τι μου γινεται κ ζω πισω απο τον ηλιο.

κ απο τις φωνες του τελικα οντως ξυπνω κ
πεταγομαι κ κοιταζω διπλα το καινουριο μου
τηλεφωνο κ βλεπω εκατονταδες κλησεις
αναπαντητες απο διαφορες επαφες που ολες τους
εχουν αντι για ονοματα μοναχα αντωνυμιες: "εγω,
εσυ, αυτος, εκεινη, καποιος, κανενας κ.λπ." κ εκτος
απο τις κλησεις υπαρχει κ ενα μηνυμα, σταλμενο
απο αγνωστο επισης αριθμο. το ανοιγω, το διαβαζω:
"310 νεα κρουσματα σημερα στη χωρα, τρομος κ
κινδυνος παντου, πεσε ξανακοιμησου"

ΕΚΤΑΚΤΑ

βρεχει. οδηγαω στον περιφερειακο. καποια στιγμή αυτο που ακουω στο ραδιοφωνο διακοπτεται για να ανακοινωθει καποια εκτακτη ειδηση. χαμηλωνω την ενταση, αφου στο περιπου γνωριζω ηδη περι τινος προκειται. ο εκφωνητης φωναζει, χτυπιεται κ γενικα κανει ο,τι μπορει για να τον ακουσω. σφυριζω αδιαφορα. μετα φοβαμαι μηπως παρεξηγηθει κ ανεβαζω ξανα την ενταση, την ωρα ακριβως που ακουγεται η φραση "να αποφευγουμε τις ασκοπες μετακινησεις". σκεφτομαι οτι τον τελευταιο καιρο, οποιο κ να ειναι το θεμα, επιδημιες, πολεμοι, φυσικες καταστροφες, ολα τα εκτακτα δελτια τελειωνουν με την ιδια ακριβως συσταση. σιγουρα, αργα ή γρηγορα με αυτον τον τροπο θα τελειωνουν ολες οι ειδησεις γενικα: "στην αγορα δωδεκα μαχητικων κ μιας σεληνακατου προχωρησε το υπουργειο εθνικης αμυνας - αποφευγετε τις ασκοπες μετακινησεις", "κατεβαστε τωρα ολα τα τελευταια διπλωματικα επεισοδια με ελληνικους υποτιτλους - αποφευγετε τις ασκοπες μετακινησεις", "αυτες ειναι οι νεες τασεις της μοδας για το φετινο γαΐδουροκαλοκαιρο - αποφευγετε τις ασκοπες μετακινησεις".

με αυτα κ με αυτα, αναρωτιεμαι, για ακομα μια φορα, ποσο σκοπιμη ειναι η δικια μου μετακινηση κ μηπως θα ηταν καλυτερα να επιστρεψω σπιτι. υστερα, το προχωρω κ αλλο κ αρχιζω να αμφιβαλλω για τη σκοπιμοτητα ολων των πραγματων με τα οποια καταγινομαι, ακομα κ της ιδιας της υπαρξης μου κ γιατι οχι κ του κοσμου ολοκληρου. μεχρι να φτασω στην εξοδο, εχω καταληξει στο συμπερασμα οτι η κριση που περναμε γινεται ολοενα κ πιο υπαρξιακη. νομιζω, μαλιστα, οτι αυτην τη φραση, που επαναλαμβανουν στις ειδησεις, σαν μαγικο ξορκι, διαρκως πρεπει καπως να την κατοχυρωσουμε με εναν πιο τροπο πιο επισημο, πιο θεσμικο ασπουμε. θα μπορουσε για παραδειγμα να γινει το επισημο μοτο της χωρας: "ελληνικη δημοκρατια - αποφευγετε τις ασκοπες μετακινησεις" - ωραιο δεν ακουγεται; να γινει κατι σαν το "liberte, egalite κ.λπ." των γαλλων ή ακομα καλυτερα να το γραψουμε επανω στο σημαια μας, οπως γραφει "ordem e progresso" πανω στη βραζιλιανικη.

λιγο πριν φτασω στον προορισμο μου, κ θολωμενος απο ολη αυτην την αιφνιδια εγκεφαλικη υπερδραστηριοτητα, κατεβαζω το παραθυρο να παρω λιγο αερα. γινομαι μουσκεμα. το ξανακλεινω. εκτακτα

παραλιγον κωστας

εχω φυγει απο το σπιτι για να παω καπου με τα ποδια κ σταμισα της διαδρομης συνειδητοποιω οτι εχω ξεχασει τα γυαλια μου. επειδη βαριεμαι να γυρισω, λεω δεν πειραζει, κ σιγα τι παω να κανω, δηλαδη κ η οραση ειναι ετσι κ αλλιως υπερεκτιμημενη αισθηση κ που τα βλεπω ολα στο περιπου, μπορω παντα να αναπτυσσω αλλες δυναμεις κ ικανοτητες, που ακομα κ αν κανουν τους αλλους να γελανε, τουλαχιστον δεν εχουν στοιχησει τη ζωη σε κανεναν μεχρι στιγμης, απο οσο γνωριζω εστω.

λιγο μετα, κ ενω διασχιζω μια διαβαση, περναι ενα αμαξι απο διπλα μου ξυστα κ μου κορναρει. χρησιμοποιωντας τις υπερδυναμεις μου, στις οποιες αναφερθηκα προηγουμενω, αξιολογω την κορνα αυτην ως ενα ειδος αστικου χαιρετισμου, οποτε ανταποδιδω σηκωνοντας το χερι μου κ φωναζοντας: "γεια σου, κωστα!" η αληθεια ειναι οτι δεν προλαβα να δω ποιος οδηγουσε, αλλα επειδη εχω εναν φιλο κωστα που εχει ενα παρομοιο αυτοκινητο, λεω ποσο λαθος μπορει να εχω κανει κ ενταξει, κ να μην ειναι ο κωστας κ να ειναι κανενας αλλος φιλος ή γνωστος, κωστα τον ειπα, δεν τον εβρισα.

το αμαξι, ομως, φρεναρει αποτομα λιγακι παρακατω κ ο οδηγος βγαινει απο μεσα καπως αγριεμενος, πραγμα που συμπεραινω κυριως επειδη κοπαναει την πορτα πισω του, ετσι οπως κανουν οι οδηγοι οταν αγριεuous κ βγαινουν απο το αμαξι τους για να ζητησουν εξηγησεις απο αυτον που τους αγριεψε. στη συγκεκριμενη περιπτωση, η αιτια του αγριεματος ειμαι μαλλον εγω, πραγμα που εκεινη τη στιγμη το θεωρω υπερβολικο, αν οχι κ αδικο, αλλα το μονο που προλαβαινω να σκεφτω ειναι πως αν δεν ειχα ξεχασει στο σπιτι τα γυαλια μου, τωρα σιγουρα θα αποφευγαμε την οποια επαπειλουμενη βιαη ενεργεια, αφου ο κοσμος γενικα, ακομα κ ο πιο αγριεμενος, σεβεται κ εκτιμα αυτους που φορανε γυαλια, κ ολοι λενε, για δεξ τον ανθρωπο, εβγαλε τα ματια πανω απο τα βιβλια, κ εγω ο αγραμματος παω να τον χτυπησω, ας του υποβαλω καλυτερα τα σεβη μου κ ας παω να παιξω παρακατω.

στο μεταξυ, ο τυπος εχει ηδη πλησιασει αρκετα κ πλεον μπορω να ξεχωρισω ανετα τα χαρακτηριστικα του, οποτε προχωρω στις εξης διαπιστωσεις: α. δεν ειναι ο κωστας, β. μου ειναι τελειως αγνωστος, τον βλεπω πρωτη φορα, δεν μου θυμιζει τιποτα, γ. δεν ειναι αγριεμενος, οπως νομιζα αρχικα, αλλα μαλλον ανησυχος, αν οχι κ καπως τρομαγμενος, δ. αυτο που κραται στο χερι του θα μπορουσε να ειναι τα γυαλια μου, αλλα δεν ειμαι σιγουρος γιατι δεν τα

φοραω για να δω αν ειναι πραγματι αυτα, αλλα αν τα φορουσα δεν θα εκανα καν αυτον τον συλλογισμο, εκτος αν παιζα σε κανενα, ξερωγω, παραδοξο του ζηνωνα ή εστω σε καποιο ποντιακο ανεκδοτο.

ο παρολιγον κωστας, αφου με εχει πλησιασει αρκετα, παιρνει ενα υφος καπως συμπονετικο κ μου λεει: "γιατι δεν προσεχεις, ρε αγορι μου; δεν βλεπεις;" καλα, εγω ξεχασα στο σπιτι τα γυαλια μου κ δεν βλεπω, σκεφτομαι, εσυ που τα θυμηθηκες κ τα πηρες μαζι σου φευγοντας, γιατι τα κρατας στο χερι; τοτε μου ερχεται στο μυαλο ενας φιλολογος που ειχαμε στο λυκειο. οσο παρεδιδε το μαθημα φορουσε παντα τα γυαλια του. οταν, ομως, διεκοπτε για να μας βαλει τις φωνες ή για να μας πει καποια εξυπναδα, τα εβγαζε κ τα ακουμπουσε προσωρινα πανω στην εδρα για να τα ξαναφορεσει μολις παιρνε παλι μπρος το μαθημα. μαλλον για καποιους τα γυαλια παιζουν τον ρολο της στολης ή ξερωγω της μασκας κ ανεβοκατεβαινουν αναλογως των απαιτησεων της καθημερινης παραστασης.

τελος παντων, αφου ξεπερναω το αρχικο μου σαστισμα, γυριζω κ του δειχνω αυτες τις παραξενες ασπρες παραλληλες γραμμες που εχουν για καποιο λογο ζωγραφισει πανω στο οδοστρωμα κ του λεω: "μα, εχει διαβαση." βλεπω το αδειο βλεμμα του κ σκεφτομαι πως αν αντι για διαβαση του ελεγα "μα εχει ανατροπη της γραμμικης αφηγησης"

περισσότερο νοημα θα βγαζαμε. "τι να σου πω", μου απαντα αυτος, "προσεχε, ρε παιδι μου, προσεχε". κ αφου φορεσει παλι τα γυαλια, επιστρεφει στο αυτοκινητο του κ χανεται στο ηλιοβασιλεμα.

ενταξει, το δεχομαι, μια μερα ολοι θα πεθανουμε. αλλα οσον αφορα τον κωδικα οδικης κυκλοφοριας, οντως καποιοι θα παμε αδιαβαστοι κ καποιοι διαβασμενοι

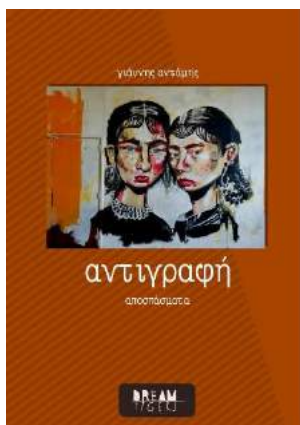
βαθυ

ενας φιλος ταξιδευει με το αμαξι για δουλεια βαθια μες στην θεσσαλικη ενδοχωρα. καποια στιγμη, νιωθει οτι απο το σημειο που περνα εχει ηδη ξαναπερασει κ καταλαβαινει πως καποιο λαθος εκανε, αν κ εχει ακολουθησει σχολαστικα τις οδηγιες του συστηματος πλοηγησης. αποφασιζει να συμβουλευτει τον χαρτη του, μα οι πινακιδες του επαρχιακου δικτυου τον μπερδευουν ακομα περισσοτερο κ αρχιζει να απελπιζεται.

λιγο μετα, βλεπει μπροστα του μια σταση λεωφορειου κ σταματαει στο πλαι. μες στο υποστεγο ενας ηλικιωμενος καθεται κ διαβαζει εφημεριδα, εχοντας κυριολεκτικα κολλησει το προσωπο του πανω της. ο φιλος κατεβαζει το παραθυρο. "με συγχωρειτε", ρωταει τον γεροντα, "ξερετε ποιος δρομος παιι προς το μουζακι;" "πως δεν ξερω;" του απανταει ο παππους, σηκωνοντας φευγαλεα το βλεμμα του, κ υστερα σκυβει κ χανεται ξανα μεσα στην ειδησιογραφια

- συγγνωμη, κυριε.. θα μου δωσετε ενα τσιγαρο;
- οχι.
- οχι; γιατι;
- τι γιατι; ποσο χρονων εισαι, ρε;
- πεντε.
- δεν νομιζεις οτι εισαι λιγο μικρος για να καπνιζεις;
- εσυ ποσο εισαι, δηλαδη;
- σαρανταπεντε.
- αληθεια; δεν σου φαινεται.. τοσο ειναι ο παππους μου.
- α, ωραιο. καπνιζει ο παππους σου;
- καπνιζε.
- το εκοψε;
- οχι. πεθανε.
- ολο κ καλυτερα.. αρα τοσο ηταν ο παππους σου. δεν ειναι πια.
- οχι, ακομα σαρανταπεντε ειναι.
- πώς γινεται αυτο;
- οι πεθαμενοι δεν μεγαλωνουν αλλο. δεν το ξερεις αυτο, σαρανταπεντε χρονων ανθρωπος;

κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις dreamtigers

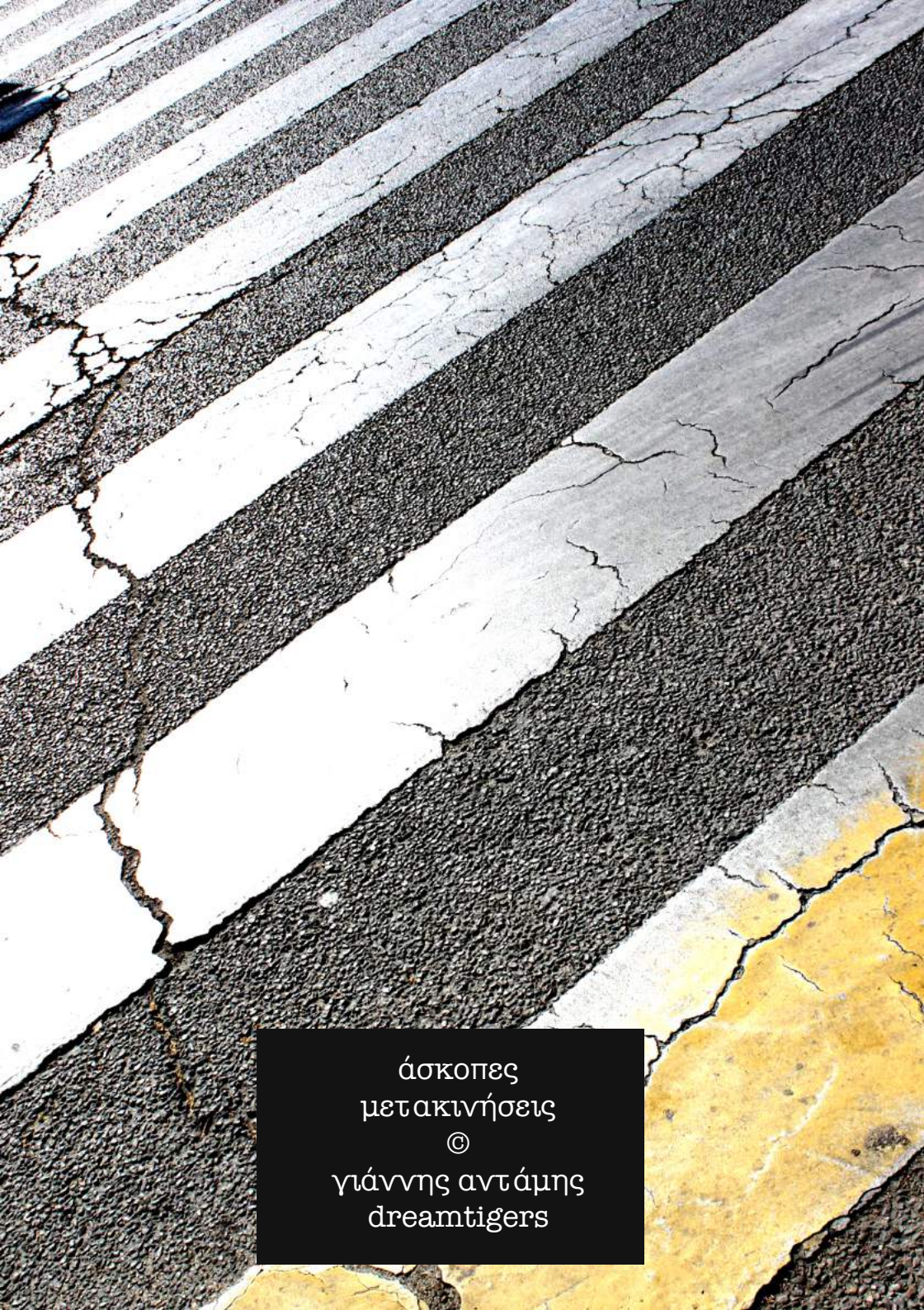

κεντρική διάθεση: www.dreamtigers.gr

we can't define consciousness

στην Τони

Βόλος, Ιούλιος 2020

άσκοπες
μετακινήσεις
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers